

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1514/2565

พนักงานอัยการจังหวัดตากโจทก์ นาย ป.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 131/1, ป.อ. มาตรา 291, ป.อ. มาตรา 390, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ตริ, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 134/4

ย่อ / หลักกฎหมาย

การตรวจพิสูจน์ที่ต้องตรวจเก็บตัวอย่างเลือดจากร่างกายของผู้ต้องหาในความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี ซึ่งต้องได้รับความยินยอมจากผู้ต่อนั้น ป.วิ.อ. มาตรา 131/1 วรรคสอง ไม่ได้บัญญัติว่า การให้ความยินยอมต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น การให้ความยินยอมจึงอาจทำได้โดยวิธีอื่นได้ การที่ร้อยตำรวจเอก ส. ร้องขอให้เจาะเลือดของจำเลยจนแพทย์เวรมีคำสั่งให้เจาะเลือดของจำเลยแล้ว ณ. เข้าไปสอบถามจำเลยก่อนเจาะเลือด ซึ่งมาตรฐานในการตรวจเลือดของคนไข้จะต้องสอบถามและได้รับความยินยอมจากคนไข้ก่อนทุกครั้ง เมื่อ ณ. สามารถสอบถามและเจาะเลือดของจำเลยได้ พฤติการณ์ของจำเลยแสดงว่าจำเลยให้ความยินยอมในการเจาะเลือดแล้ว รายงานการตรวจวิเคราะห์จึงเป็นพยานหลักฐานที่รับฟังได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, 157, 160 ตริ จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (4), 157 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี และปรับ 20,000 บาท ให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด 2 ปี ให้คุมความประพฤติจำเลยมีกำหนด 1 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ภายในกำหนด 1 ปี และให้จำเลยทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่จำเลยและพนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรมีกำหนด 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ข้อหาอื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (2), 160 ตริ วรรคสอง และวรรคสี่ด้วย อันเป็นกรรมเดียวกันและเป็นกรรมเดียวกับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (4), 157 ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ตริ วรรคสี่ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี ไม่ปรับ ไม่รอการลงโทษจำคุก และไม่คุมความประพฤติจำเลย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า วันเกิดเหตุเวลา 1.30 นาฬิกา จำเลยขับรถจักรยานยนต์มีนายธนกร นั่งซ้อนท้าย ส่วนนางสาวรุ่งนภา ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นคนรักของนายธนกรขับรถจักรยานยนต์ ออกจากบริเวณหน้าโรงแรมไปตามถนนมุ่งหน้าจากทิศใต้ไปทางทิศเหนือ เมื่อถึง

บริเวณที่เกิดเหตุซึ่งเป็นถนนทางตรงกว้าง 12 เมตร แบ่งช่องเดินรถเป็น 4 ช่อง กว้างช่องละ 3 เมตร มีเส้นสีเหลืองทึบแบ่งช่องเดินรถไปและกลับฝั่งละ 2 ช่อง ช่องเดินรถที่ 2 ของแต่ละฝั่งอยู่ติดกับเส้นสีเหลืองทึบ จำเลยขับรถจักรยานยนต์โดยประมาทแซงรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสียหายขับอยู่ในช่องเดินรถที่ 2 ขึ้นไปทางด้านขวาล้ำเข้าไปในช่องเดินรถสวนซึ่งนายทวีชัย ขับรถจักรยานยนต์อยู่ในช่องเดินรถที่ 2 สวนทางมา ทำให้รถจักรยานยนต์ที่จำเลยขับทางด้านซ้ายเฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์ที่นายทวีชัยขับทางด้านซ้าย ในทิศทางการเคลื่อนที่สวนทางกัน รถจักรยานยนต์ทั้งสองคันได้รับความเสียหาย นายทวีชัยตกจากรถได้รับบาดเจ็บและถึงแก่ความตาย

รถจักรยานยนต์ที่นายทวีชัยขับล้มลงไถลไปชนรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสียหายขับอยู่ในช่องเดินรถที่ 2 ได้รับความเสียหาย ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กายใช้เวลารักษาประมาณ 1 สัปดาห์ จำเลยและนายธนกรตกจากรถ นายธนกรได้รับบาดเจ็บกะโหลกศีรษะและกระดูกใบหน้าแตกและถึงแก่ความตาย เจ้าหน้าที่กู้ภัยนำผู้ตายทั้งสอง ผู้เสียหาย และจำเลยซึ่งได้รับบาดเจ็บส่งโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช สำหรับความผิดฐานขับรถโดยมิได้คำนึงถึงความปลอดภัยและความเดือดร้อนของผู้อื่น ฐานขับรถโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียว อันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย และฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ คู่ความมิได้อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า จำเลยกระทำความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 หรือไม่ โจทก์มีร้อยตำรวจเอก สมชาย พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองตาก เบิกความเป็นพยานว่า หลังได้รับแจ้งเหตุแล้ว พยานกับพวกเดินทางไปตรวจสอบบริเวณที่เกิดเหตุพบผู้ได้รับบาดเจ็บ 4 คน เจ้าหน้าที่กู้ภัยนำตัวผู้ได้รับบาดเจ็บทั้งหมดส่งโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ต่อมาได้รับแจ้งทางวิทยุสื่อสารว่าผู้ได้รับบาดเจ็บที่ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลถึงแก่ความตาย 2 คน พยานจึงเดินทางไปโรงพยาบาลดังกล่าว พบนางสาวรุ่งนภาซึ่งให้การว่า จำเลยเป็นคนขับรถจักรยานยนต์ มีนายธนกรที่ถึงแก่ความตายนั่งซ้อนท้าย จำเลยได้รับบาดเจ็บหนักอยู่ระหว่างการรักษาพยาบาลของแพทย์ มีอาการตื่นตระหนกจากอาการเจ็บปวดแผล พยานจึงไม่เข้าไปสอบถาม แต่ได้ทำบันทึกข้อความขอให้ทางโรงพยาบาลตรวจหาระดับแอลกอฮอล์ในเลือดของจำเลย นายทวีชัยและนางสาวรุ่งนภา เพื่อนำมาประกอบคดีนางสาวบุญญาภรณ์ พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ โรงพยาบาล

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชเป็นพยานโจทก์เบิกความว่า วันเกิดเหตุช่วงเทศกาลลอยกระทง เวลาประมาณ 2 นาฬิกา ขณะที่พยานปฏิบัติหน้าที่งานอุบัติเหตุฉุกเฉินอยู่ที่โรงพยาบาล เจ้าหน้าที่กู้ภัยนำผู้ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจราจรอันเกิดจากรถจักรยานยนต์มาส่ง 4 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 1 คน พนักงานสอบสวนแจ้งให้พยาบาลเจาะเลือดผู้ได้รับบาดเจ็บทั้งสี่รายเพื่อตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด พยานมีหน้าที่เจาะเลือดของจำเลยตามที่พนักงานสอบสวนชี้บอกตัวจำเลย โดยพนักงานสอบสวนลงลายมือชื่อในบันทึกข้อความ ในฐานะผู้ส่งตรวจ พยานลงลายมือชื่อในฐานะเจ้าหน้าที่ทำการเจาะเลือด และมีเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลอีกคนลงลายมือชื่อเป็นพยาน พยานรายงานให้พยาบาลหัวหน้าเวรซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาทราบเพื่อให้รายงานแพทย์เวรในห้องฉุกเฉินเพื่อมีคำสั่งต่อไป จากนั้นแพทย์เวรมีคำสั่งให้เจาะเลือดของจำเลยได้ ต่อมาพยานมีความจำเป็นต้องไปปฏิบัติงานเกี่ยวกับผู้ป่วยหนักอีกรายหนึ่งจึงไม่สามารถเจาะเลือดของจำเลยได้ พยานรายงานให้พยาบาลหัวหน้าเวรทราบ พยาบาลหัวหน้าเวรมอบหมายให้

พยาบาลอีกคนหนึ่งเป็นผู้เจาะเลือดแทน แล้วนายณัฐพล บุรุษพยาบาลทำการเจาะเลือดของจำเลย โดยอยู่ในความควบคุมของพยาน พยานเห็นนายณัฐพล เข้าไปสอบถามจำเลยก่อนเจาะเลือด จำเลยมีสติสามารถบอกชื่อได้ นายณัฐพล ใช้สายยางรัดที่แขนข้างขวาของจำเลย และใช้เบตาดีนเช็ดบริเวณจุดที่จะเจาะเลือดจากนั้นเจาะเลือดของจำเลยบรรจุลงในหลอดพลาสติกใสซึ่งใช้สำหรับตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์โดยเฉพาะ แล้วใช้พลาสติกเ็นบริเวณรอบจุด นำไปให้หัวหน้าพยาบาลปิดฉลากชื่อของจำเลยซึ่งพิมพ์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์จากข้อมูลในเวชระเบียนผู้ป่วยของโรงพยาบาล ซึ่งขณะนั้นมีการลงประวัติของจำเลยในระบบคอมพิวเตอร์ของโรงพยาบาลแล้ว และเตรียมเอกสารเพื่อส่งให้ศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์ที่ 3 นครสวรรค์ เป็นผู้ตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ต่อไป นายรามศ นักวิทยาศาสตร์การแพทย์ชำนาญการ ศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์ที่ 3 นครสวรรค์ เป็นพยานโจทก์เบิกความว่า เมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2562 โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชส่งตัวอย่างเลือดของจำเลยและบุคคลอื่นอีก 3 คน มาให้ศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์ที่ 3 นครสวรรค์ เพื่อตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด ตัวอย่างเลือดของแต่ละคนบรรจุอยู่ในหลอดพลาสติกใส ปิดปากหลอดด้วยจุกพลาสติกพันด้วยพาราฟิล์ม แต่ละหลอดมีฉลากระบุชื่อเจ้าของเลือดไว้บรรจุรวมอยู่ในกล่องเดียวกันเป็นกล่องโฟมรักษาความเย็น พยานตรวจวิเคราะห์ตัวอย่างเลือดของจำเลยในวันเดียวกัน พบปริมาณแอลกอฮอล์ 262 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ตรวจวิเคราะห์ตัวอย่างเลือดของนายทวีชัยและผู้เสียหายพบปริมาณแอลกอฮอล์ 230 และ 27 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ ส่วนจำเลยอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า ก่อนเกิดเหตุจำเลยไม่ได้ดื่มสุรา ขณะอยู่ที่โรงพยาบาลไม่มีผู้ใดมาขอเจาะเลือดของจำเลยเพื่อนำไปตรวจหาปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด และมีข้อข้างขวาของจำเลยไม่มีร่องรอยเบตาดีนหรือเข็มเจาะเลือด เห็นว่า นางสาวบุญญาภัทร์และนายรามศเป็นเจ้าพนักงานซึ่งมีหน้าที่ในการจัดเก็บตัวอย่างเลือด และตรวจวิเคราะห์ตัวอย่างเลือดของจำเลยตามลำดับไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุผลอันใดที่จะกลั่นแกล้งเบิกความให้ไม่ตรงกับความเป็นจริงเพื่อปรักปรำใส่ร้ายจำเลยให้ต้องรับโทษ เชื่อว่าเบิกความไปตามความเป็นจริงที่ตนได้รู้เห็นมา ทั้งได้ความจากคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่มาเบิกความเป็นพยานโจทก์ ซึ่งให้การในวันเดียวกับวันเกิดเหตุว่า ก่อนเกิดเหตุพยานขับรถจักรยานยนต์ไปตามนายธนกรผู้ตายซึ่งเป็นคนรักของผู้เสียหายที่ไปดื่มสุรากับจำเลยที่ผับ โรงแรม เมื่อไปถึงหน้าโรงแรมผู้เสียหายโทรศัพท์เรียกนายธนกรให้ออกมาเพื่อกลับหอพัก สักครู่นายธนกรและจำเลยออกมาจากผับแล้วพากันขับรถจักรยานยนต์ไปจนเกิดเหตุ ผู้เสียหายรู้จักจำเลยมาก่อน หลังเกิดเหตุยังไม่ติดใจเรียกร้องค่าเสียหายใด ๆ จากจำเลย ส่อแสดงว่าผู้เสียหายให้การในรายละเอียดปลีกย่อยดังกล่าวไปตามความเป็นจริงโดยไม่ทันคิดช่วยเหลือจำเลย นอกจากนี้ยังได้ความจากคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา ว่า เมื่อร้อยตำรวจเอกสมชาย สอบคำให้การจำเลยครั้งแรกและสอบคำให้การเพิ่มเติม โดยแจ้งพฤติการณ์แห่งคดีว่าพนักงานสอบสวนได้ให้เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชทำการเจาะเลือดของจำเลยเพื่อตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือด ต่อมาได้รับรายงานผลการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดของจำเลยว่ามีปริมาณ 262 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ซึ่งเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด และแจ้งข้อหาจำเลยเพิ่มเติมว่าจำเลยกระทำความผิดในข้อหาขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย กับสอบถามว่าก่อนเกิดเหตุจำเลยไปดื่มสุรากับผู้ใด ที่ไหน อย่างไร จำเลยกลับตอบว่าไม่ขอตอบเช่นเดียวกัน โดยไม่ได้ให้การโต้แย้ง

คัดค้านว่าไม่มีการเจาะเลือดและผลการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดดังกล่าวไม่ใช่ของจำเลย แม้จะเป็นสิทธิของจำเลยในฐานะผู้ต้องหาที่จะให้การหรือไม่ให้การอย่างไรก็ได้ตาม

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/4 (1) แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลยดื่มสุราหรือไม่ในคืนเกิดเหตุถือเป็นพยานหลักฐานอันสำคัญที่จะพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดหรือบริสุทธิ์ในข้อหาที่โจทก์ฟ้องนี้ จำเลยควรให้การปฏิเสธและบอกเล่าเหตุการณ์โดยชัดแจ้ง เพื่อประโยชน์ในการต่อสู้คดีของจำเลยเอง ที่จำเลยเบิกความว่า ตัวอย่างเลือดที่ส่งไปตรวจวิเคราะห์และรายงานการตรวจวิเคราะห์ ไม่ใช่เลือดของจำเลย เป็นแต่คำกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มีน้ำหนักรับฟัง ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชได้เจาะเลือดของจำเลยในวันเกิดเหตุและส่งตัวอย่างเลือดของจำเลยไปให้ศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์ที่ 3 นครสวรรค์ ตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ตามที่พนักงานสอบสวนร้องขอ ผลการตรวจวิเคราะห์ปรากฏว่าพบปริมาณแอลกอฮอล์ 262 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ในเลือดของจำเลย ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหาย และข้อพิรุธจากคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยเอง ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า ร้อยตำรวจเอกสมชาย เบิกความว่าขณะที่ร้อยตำรวจเอกสมชาย พบจำเลยในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล จำเลยมีอาการหนัก ดิ้นทุรนทุราย ไม่มีสติสัมปชัญญะ พูดคุยไม่รู้เรื่อง จึงไม่ได้เข้าไปพูดคุยสอบถามจำเลย และพนักงานสอบสวนให้แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญดำเนินการตรวจเลือดจำเลยเพื่อพิสูจน์ปริมาณแอลกอฮอล์โดยไม่ได้รับความยินยอมจากจำเลย จึงรับฟังรายงานการตรวจวิเคราะห์ เป็นพยานหลักฐานมาลงโทษจำเลยไม่ได้นั้น เห็นว่า แม้ความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (2) ประกอบมาตรา 160 ตรี วรรคสอง และวรรคสี่ ที่โจทก์ฟ้องมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131/1 กำหนดให้การตรวจพิสูจน์ที่ต้องตรวจเก็บตัวอย่างเลือดจากร่างกายของผู้ต้องหาต้องได้รับความยินยอมจากผู้ต้องหาก่อน และบันทึกข้อความในการตรวจหาระดับแอลกอฮอล์ในกระแสเลือดของจำเลย ไม่มีลายมือชื่อของจำเลยให้ความยินยอมไว้ก็ตาม แต่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131/1 วรรคสอง ไม่ได้บัญญัติว่า การให้ความยินยอมต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น ดังนั้นการให้ความยินยอมอาจทำได้โดยวิธีอื่นได้ ในปัญหานี้ได้ความจากคำเบิกความของนางสาวบุญญาภรณ์ว่า ตั้งแต่ที่นางสาวบุญญาภรณ์ได้รับการร้องขอจากร้อยตำรวจเอกสมชาย ให้เจาะเลือดของจำเลยจนแพทย์เวรมีคำสั่งให้เจาะเลือดของจำเลยใช้เวลาประมาณ 15 นาที และนางสาวบุญญาภรณ์เห็นนายณัฐพล เข้าไปสอบถามจำเลยก่อนเจาะเลือด จำเลยมีสติสามารถบอกชื่อได้ ซึ่งมาตรฐานในการตรวจเลือดของคนไข้ จะต้องสอบถามและได้รับความยินยอมจากคนไข้ก่อนทุกครั้ง อีกทั้งได้ความจากบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา ว่า จำเลยได้รับบาดเจ็บกระดูกแขนซ้ายหัก กระดูกนิ้วก้อยมือซ้ายหัก เส้นเอ็นนิ้วก้อยซ้ายขาด และแผลฉีกขาดเข้าซ้าย 10 เซนติเมตร ทะลุเข้าไปถึงข้อเข่าซ้าย ไม่ใช่การบาดเจ็บทางสมอง อาการบาดเจ็บดังกล่าวย่อมทำให้จำเลยดิ้นทุรนทุราย แต่ไม่ถึงขนาดหมดสติหรือไม่มีสติสัมปชัญญะ นายณัฐพล จึงยังสามารถสอบถามจำเลยและเจาะเลือดของจำเลยได้ พฤติการณ์ของจำเลยและนายณัฐพล แสดงว่าจำเลยให้ความยินยอมในการเจาะเลือดแล้ว รายงานการตรวจพิสูจน์วิเคราะห์จึงเป็นพยานหลักฐานที่รับฟังได้ พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบมานี้มีน้ำหนักมั่นคงฟังได้ว่า จำเลยขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และ

เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อต่อมามีว่า สมควรรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยไม่ได้รับใบอนุญาตขับรถแต่กลับขับรถจักรยานยนต์ในขณะที่เมาสุรามีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดสูงถึง 262 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ซึ่งมีผลต่อการทำงานของสมอง ทำให้การรับรู้ อารมณ์ ระดับการมีสติลดลง และยังขับแข่งรถจักรยานยนต์ที่อยู่ข้างหน้าล้ำเข้าไปในช่องเดินรถสวน ในขณะที่มีรถจักรยานยนต์แล่นสวนทางมาในระยะกระชั้นชิด ซึ่งเป็นการขับรถโดยประมาทอย่างมากเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์ที่นายทวิชัยผู้ตายขับสวนมา จนทำให้นายทวิชัยถึงแก่ความตาย และนายธนกรซึ่งนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของจำเลยถึงแก่ความตาย ส่วนผู้เสียหายที่ขับรถจักรยานยนต์ในช่องเดินรถเดียวกับจำเลยได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย พหุติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องร้ายแรง แม้ผู้เสียหายไม่ตั้งใจเอาความแก่จำเลย และจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บิดาของนายธนกรและมารดาของนายทวิชัย จนบิดาของนายธนกรและมารดาของนายทวิชัยไม่ตั้งใจเอาความแก่จำเลย หรือแม้จำเลยกำลังศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยก็ตาม ก็เทียบไม่ได้กับความสูญเสียที่จำเลยก่อขึ้น ทั้งจำเลยหาได้สำนึกผิดกลับปฏิเสศต่อผู้คดีมาโดยตลอด จึงไม่มีเหตุผลอันสมควรที่จะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ลงโทษจำคุกจำเลยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เสาวลักษณ์ จิระรัตนานนท์ · สาคร ตั้งวรรณวิบูลย์ · รังสรรค์ โรจน์ชีวิน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1514/2565>